

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Alenou Watzkovou ve věci

žalobce: **GRAND BASSAM Ltd.**, reg. č. 116837
se sídlem 103 Sham Peng Tong Plaza, Victoria, Mahé, Seychelské ostrovy
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Lištvanem
sídlem Při Trati 1084/12, 14100 Praha 4

proti
žalovaným:

1. **F** [redacted] **K** [redacted], narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
2. **M** [redacted] **K** [redacted] narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
3. **Ing. J** [redacted] **V** [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
4. **Ing. P** [redacted] **K** [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
5. **Jiří Kreysa**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
6. **F** [redacted] **V** [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
7. **RAVAK a.s.**, [redacted]
sídlem [redacted] 1 [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

žalovaní č. 1, 2, 4, 5 a 7 společně zastoupení advokátem JUDr. Tomášem Sokolem, sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

žalovaní č. 3 a 6 společně zastoupení advokátem JUDr. Martinem Supem, Ph.D., sídlem Tikovská 2198/14, 193 00 Praha 9

o zaplacení částky 497 480 640 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba o povinnosti zaplatit částku ve výši 497.480.640 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od podání žaloby do zaplacení se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované č. 1 náhradu nákladů řízení ve výši 943.478 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalované č. 1.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované č. 2 náhradu nákladů řízení ve výši 943.478 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalované č. 2.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 3 náhradu nákladů řízení ve výši 1.415.221 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalovaného č. 3.
- V. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 4 náhradu nákladů řízení ve výši 943.478 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalovaného č. 4.
- VI. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 5 náhradu nákladů řízení ve výši 943.478 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalovaného č. 5.
- VII. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 6 náhradu nákladů řízení ve výši 1.415.221 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalovaného č. 6.
- VIII. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 7 náhradu nákladů řízení ve výši 943.478 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalovaného č. 7.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 19. 11. 2012 se žalobce na žalovaných domáhal zaplacení částky 497.480.640 Kč s příslušenstvím z titulu porušení předšmluvní odpovědnosti. Žádal, aby bylo žalovaným uloženo společně a nerozdílně zaplatit žalobci žalovanou částku s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně od podání žaloby do zaplacení a nahradit náklady řízení. Žalobu podal žalobce Ing. K [redacted] J [redacted], nar. [redacted] bytem [redacted] Usnesením ze dne 1. 2. 2018, č. j. 56 Cm 205/2012-421 soud rozhodl, že na straně žalobce bude namísto Ing. K [redacted] Jirounka pokračovat v řízení, podle § 107a odst. 1 o. s. ř. současný žalobce. Tvrdil, že jako akcionář společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., IČ 27167909, sídlem Holušická 2221/3, Chodov, 148 00 Praha 4, s žalovanými č. 1 - 6 vyjednával v období od března 2011 do podzimu téhož roku o změnách stanov společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., o smlouvách o převodu akcií, o akcionářské dohodě a o dohodách o opcích. O stejném Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

záměru s těmito žalovanými vyjednával i další akcionář společnosti pan Ing. M. U. , narozený dne , bytem Masarykova , který postupoval ve shodě se žalobcem. Jmenované dokumenty byly z velké většiny shrnuty a uvedeny v textu akcionářské dohody, jejímž cílem bylo upravit vzájemné vztahy mezi všemi akcionáři společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. a tím předcházet situacím, kterými by fungování této společnosti mohlo být ochromeno, a to zejména případnými spory mezi akcionáři. Měl být upraven způsob výkonu hlasovacích práv a obsazení orgánů této společnosti, nakládání s kapitálovými fondy společnosti, předkupní právo k akciím společnosti pro všechny akcionáře, sjednání pravidel pro call opce, poskytování finanční podpory společnosti ze strany žalovaného č. 7. Mělo se jednat o komplexní úpravu vztahu ve společnostech OLEO CHEMICAL, a. s. a Oleo Chemical International Holding BV, se sídlem v Amsterdamu, Nizozemí a s místem podnikání Oudegracht 202, 1811CR Alkmaar, Nizozemí. K odsouhlasení textu změněných dokumentů došlo na jednání mezi žalobcem, Ing. M. U. a žalovanými dne 1. 9. 2011. Ze souboru uvedených dokumentů však došlo pouze k přijetí nového znění stanov společnosti a uzavření smlouvy o převodu akcií, což byly kroky, které zhoršily postavení žalobce ve společnosti, tím, že ztratil ovládací většinu ve společnosti OLEO CHEMICAL, a.s., a to z důvodu převodu akcií v Oleo Chemical International Holding BV z osob jednajících ve shodě se žalobcem na žalované. Dokumenty, které měly pozice jednotlivých akcionářů opět narovnat, uzavřeny nebyly, což vedlo k tomu, že byl žalobce poškozen, protože přišel o ovládací většinu ve společnosti. Neuzavřením zbylých dojednaných dokumentů byla poškozena majetková práva žalobce a Ing. M. U. ve vztahu k jejich majetkovým a akcionářským právům ve společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. a Oleo Chemical International Holding BV. Žalobce v dobré víře oprávněně očekával uzavření všech dokumentů tak, jak byly mezi účastníky předjednány, což se nestalo a žalovaní tímto jednáním neoprávněně vylepšili svou majetkovou pozici ve společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. a Oleo Chemical International Holding BV na úkor žalobce a Ing. M. U. Žalobce vidí v popsaném jednání žalovaných jejich odpovědnost za úmyslné jednání proti dobrým mravům, výkon jejich práva způsobem, jenž směřuje k poškození jiného a zneužití práva. Všichni žalovaní jsou v přímé spojitosti se žalovaným č. 7, ať už jako statutární zástupci této společnosti nebo její zaměstnanci nebo jejich nejbližší příbuzní. Z toho dovozuje žalobce odpovědnost za škodu i u žalované č. 7, tj. společnosti RAVAK, neboť ta od ledna 2012 úmyslně útočila proti žalobci a včetně podáním insolvenčního návrhu na žalobce, který je veden u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 93 INS 17544/2012. Z toho vyplývá, že žalovaní č. 1 – 6 a žalovaný č. 7 jednají jako osoby ve shodě podle § 66b odst. 4 zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů („dále jen obch. zák.“). Výše uvedeným jednáním žalovaných byla žalobci způsobena škoda spočívající ve významném snížení hodnoty společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. a tím zároveň ke snížení hodnoty majetku žalobce jakožto akcionáře Oleo Chemical International Holding BV. Zprůměrováním výsledků odborných posudků na stanovení snížení hodnoty společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., resp. snížení hodnoty podílu žalobce na této společnosti vypracovaných společností American Appraisal s.r.o. k 31. 12. 2009 a 31. 12. 2011, dále posudkem Ing. Mgr. P. T. z 2. 4. 2012 má žalobce za to, že škoda byla způsobena ve výši 497.480.640 Kč. V podání ze dne 16. 4. 2014 žalobce doplnil svá tvrzení s tím, že hlavním účelem vzniku společnosti OLEO CHEMICAL a. s. byla výstavba výrobní FAME a hlavní činností je výroba bionafty ve výrobním závodě v Liberci. Žalobce tvrdil, že mu vznikl nárok z titulu náhrady škody způsobené porušením předšmluvní odpovědnosti. Doplnil, že v polovině roku 2008 byl žalovaný č. 3 požádán žalobcem a Ing. M. U. o pomoc s vyhledáním vhodného investora pro výstavbu výrobního areálu v Liberci, přičemž žalovaný č. 3 nabídl žalobci a Ing. M. U. že se na tom bude se svými společníky investorsky Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

podílet. Bylo dohodnuto, že akcie společnosti OLEO CHEMICAL a. s. měli zavázání žalovaní kupovat jako fyzické osoby a při běžném rozhodování měl každý akcionář hlasovat sám za sebe. Po předběžných jednáních začala příprava podkladů a smluv pro převod akcií společnosti OLEO CHEMICAL a. s. Mezitím uzavřeli žalobce, jako dlužník, s žalovanými č. 3, 4, 5 a 6, jako věřiteli, smlouvu o úvěru na částku 160.000.000 Kč za účelem dostavby výrobní linky. Žalobce vložil 80.000.000 Kč do ostatních kapitálových fondů společnosti OLEO CHEMICAL a. s. a 80.000.000 Kč převedl Ing. M. U. na základě smlouvy o půjčce, který tyto finanční prostředky rovněž vložil do ostatních kapitálových fondů společnosti OLEO CHEMICAL a. s. Na počátku roku 2011 na základě spuštěného provozu všech výrobních linek, byla obnovena jednání mezi žalobcem, Ing. M. U. a žalovanými. Předmětem jednání byly návrhy žalovaných č. 3 – 6 na změny kupní ceny, které však neměly oporu v již uzavřených smlouvách. V té době žalovaní stále nevyužili opci, jejíž realizací měl získat U. prostředky na vrácení prostředků ze smlouvy o půjčce od žalovaného č. 6. Na jaře roku 2011 jednali žalobce a Ing. M. U. s žalovanými o převodu akcií společnosti Oleo Chemical International Holding B. V. Mezi Ing. M. U. ve shodě s žalobcem, a žalovanými č. 3 – 6 měla být uzavřena akcionářská dohoda a zpětné opční smlouvy, které však žalovaní již nepodepsali. Žalobce má za to, že z něj a Ing. M. U. žalovaní vylákali provedení určitých úkonů a následně nepodepsali odsouhlasené dokumenty. V tom žalobce spatřuje protiprávní jednání žalovaných, kterým mu byla způsobena škoda. Podle žalobce jednali žalovaní ve vzájemné shodě, neboť žalovaný č. 6 byl předsedou představenstva žalovaného č. 7 a žalovaní č. 3 a 4 jsou místopředsedové představenstva žalovaného č. 7, žalovaný č. 5 je členem dozorčí rady žalovaného č. 7.

2. Žalovaní č. 1, 2, 4, 5 a 7 se k žalobě písemně vyjádřili dne 30. 4. 2015 tak, že společnost OLEO CHEMICAL, a. s. se jakožto žalobce domáhá proti totožnému okruhu žalovaných zaplacení částky 700.000.000 Kč s příslušenstvím, a to v řízení, které je vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 52 Cm 103/2012. Žaloba je přitom postavena na totožných právních i skutkových tvrzeních. Žalovaný č. 7 namítl nedostatek pasivní legitimize, když nebyl smluvní stranou v žádné z uvedených akcionářských dohod a opčních smluv. Žalovaní tvrdili, že ve druhé polovině roku 2008 měli disponibilní finanční prostředky, připravené pro bankovní zhodnocení nebo investice do podnikatelských projektů. V této souvislosti žalovaný č. 3 prezentoval ostatním žalovaným projekt, na jehož realizaci hledali žalobce a Ing. M. U. finanční prostředky, načež žalovaní s žalobcem a Ing. M. U. jednali ohledně investování do společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. Dne 5. 9. 2008 uzavřeli smlouvu o úvěru, na základě které bylo žalovanými č. 3, 4, 5 a 6 poskytnuto žalobci 160.000.000 Kč. V návaznosti na poskytnutí úvěru byly uzavřeny další smlouvy, a to dne 5. 9. 2008 zástavní smlouva, dále byla téhož dne žalobcem vystavena blankosměnka na řad žalovaných č. 3, 4, 5 a 6 znějící na částku 160.000.000 Kč, čtyři smlouvy o call opci, na jejichž základě měli žalovaní č. 3, 4, 5 a 6 právo dočasně nabýt od žalobce 20% akcií společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. a další čtyři smlouvy o call opci, na jejichž základě měli žalovaní č. 3, 4, 5 a 6 právo dočasně nabýt od žalobce 16% akcií společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. Žalovaní tvrdili, že byli ve vztahu k žalobci a společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. pouze externími investory s možností dočasně akcionářsky vstoupit do společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. a vykonávat tak do doby splacení všech jimi poskytnutých finančních prostředků minoritní akcionářský dohled. Žalovaní uplatněním call opcí, na základě čtyř smluv o převodu akcií uzavřených dne 27. 5. 2009, nabyli 20% akcií společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. Dohodou ze dne 12. 2. 2010 byly zrušeny čtyři smlouvy o call opci uzavřené dne 5. 9. 2008 a téhož dne (12. 2. 2010) byly uzavřeny nové čtyři smlouvy o call opci, na jejichž základě měli žalovaní č. 3, 4, 5 a 6, v případě svého budoucího zájmu, nabýt 16% akcií společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. Žalovaní tvrdí, že i nadále byli pouze
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

externími investory ve vztahu ke společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. a že pro vzrůstající pochybnosti o kredibilitě podnikání a jednání společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. žalobce a Ing. M. [redacted] U. [redacted], využili možnost dočasně akcionářsky vstoupit do společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. a vykonávat tak akcionářský dohled nad s úvěrovými smlouvami souladným využitím peněžních prostředků a tyto posléze opětovně prodat subjektům spjatým se společností OLEO CHEMICAL, a. s. a to žalobci a Ing. M. [redacted] U. [redacted]. Žalobce a Ing. M. [redacted] U. [redacted] žádali žalované o poskytnutí dalších finančních prostředků, což však už žalování podmínili dočasným nabytím 52% akcionářského podílu na společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. Žalování tvrdili, že jim žalobce podstatnou dobu jejich obchodního vztahu uváděl nepravdivé a hrubě zkreslené údaje a zamlčoval podstatné informace. Žalování dle svého tvrzení nebyli nikdy v pozici, z níž by mohli jakkoli určovat jednání společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., když veškeré jednání a obchodní vedení společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. historicky i nyní vždy měli a mají pod většinou kontrolou žalobce a Ing. M. [redacted] U. [redacted] a subjekty s nimi spjaté a to jak z hlediska majoritní kontroly statutárních orgánů společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., tak z hlediska akcionářského. Byli to právě žalobce a Ing. M. [redacted] U. [redacted], kteří jsou přímo a výlučně odpovědní za ekonomický stav a právní stav společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. Žalování mají za to, že se nedopustili protiprávního jednání, že žádná škoda, která by byla v režimu předšmluvní zákonné odpovědnosti na straně žalobce právně způsobilá k odškodnění, neexistuje, tím je zjevná i absence příčinné souvislosti. Uvedli, že žalobou uplatněný nárok neuznávají, a to zcela a navrhli, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta a bylo uloženo žalobci nahradit žalovaným náklady řízení. (V podrobnostech soud odkazuje na vyjádření na č. l. 221 – 248.)

3. Žalovaným č. 6 byl v době zahájení řízení pan J. [redacted] V. [redacted], nar. [redacted] 8, bytem [redacted] IV. Usnesením ze dne 18. 3. 2019, č. j. 56 Cm 205/2012-474 soud rozhodl o pokračování v řízení s F. [redacted] V. [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] h. [redacted] namísto původního žalovaného č. 6. J. [redacted] V. [redacted] se ve věci písemně vyjádřil dne 25. 8. 2015 tak, že se ztotožňuje s veškerým právním i skutkovým obsahem vyjádření žalovaných 1, 2, 4, 5 a 7 s tím, že ve věci není na straně žádného z žalovaných naplněn ani jeden ze zákonných předpokladů vzniku jakékoli (včetně předšmluvní) odpovědnosti za škodu. Žalovaný č. 6 žalobu neuznal, a to ani z části, navrhl její zamítnutí a uložení žalobci zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení. Rovněž žalovaný č. 3 se ve věci písemně vyjádřil tak, že má být žaloba zamítnuta a žalobci uložena povinnost náhrady nákladů řízení.
4. Soud provedl dokazování a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním. Ze shodných tvrzení účastníků má soud za prokázané, že žalobce a Ing. M. [redacted] U. [redacted], jako akcionáři společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., oslovili žalované č. 3 – 6 za účelem financování společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. v souvislosti se záměrem rozšířit provoz a tímto způsobem zvýšit hodnotu společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. Přičemž je mezi účastníky řízení nesporné, že žalobcem uvedené peněžní prostředky byly skutečně poskytnuty, a to formou úvěrů i půjček. Soud má dále za prokázané, že dne 31. 5. 2011 uzavřel Ing. Michal U. [redacted] s žalovanými č. 1 – 6 smlouvu o převodu akcií, jejímž předmětem byl převod 900 ks akcií společnosti Oleo Chemical International Holding BV za kupní cenu 9.000 EUR. Z opčních smluv uzavřených dne 16. 5. 2011 mezi Ing. M. [redacted] U. [redacted] jako kupujícím a žalovanými č. 1 – 6 jednotlivě jako prodávajícími, soud zjistil, že si smluvní strany sjednaly právo kupujícího oznámit prodávajícímu, že trvá na převodu určitého počtu akcií společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. (tzv. Call opce). Dále má soud za prokázané, že dne 16. 5. 2011 uzavřeli společnost Oleo Chemical International Holding BV, Ing. M. [redacted] U. [redacted], žalování č. 3 – 6 jako „akcionáři“ a žalované č. 1 a 2 jako „vedlejší účastníci“ akcionářskou dohodu. Ve článku č. 4 (Opce) si strany dohody sjednaly závazek žalovaných č. 3 – 6 prodat Ing. M. [redacted] U. [redacted] v dohodě specifikované akcie, 50% Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

akciového podílu ve společnosti Oleo Chemical International Holding BV a směnky dohodou určené. V článku 4.3 bylo sjednáno, že Ing. M. U. má právo vyzvat žalované č. 1 – 6 k plnění z opce za předpokladu, že budou splaceny všechny závazky Ing. M. U. a žalobce vůči žalovaným č. 3 – 7. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 16. 5. 2021. Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2013, č. j. 93 INS 17544/2012-A-73 se podává, že žalovaný č. 7 podal dne 19. 7. 2012 insolvenční návrh na žalobce. Žalovaní č. 1, 2, 4, 5 a 7 soudu předložili také „návrh možnosti vypořádání“ z 11. 4. 2011, jedná se o prezentaci, která v základních bodech představuje plán možné dočasné spoluúčasti žalovaného č. 7 na společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. Soud provedl i další důkazy, jako například dohody ze dne 16. 5. 2011 o ukončení opční smlouvy o úplatném převodu akcií ze dne 28. 5. 2009 a dne 12. 2. 2010 uzavřených mezi Ing. M. U. jako kupujícím a žalovanými č. 1 – 6 jednotlivě jako prodávajícími; notářský zápis NZ 286/2011, sepsaný notářkou JUDr. Ivou Šídovou dne 16. 5. 2011, o osvědčení rozhodnutí mimořádné valné hromady společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., a zápisem z mimořádné valné hromady společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., konané dne 16. 5. 2011; usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2013, č. j. 56 Cm 75/2013-400; Zprávy o hodnocení - ocenění majetku souvisejícího s projektem výroby ERO společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. v Liberci - Roklicích zpracované společností American Appraisal s datem ocenění 31. 12. 2009 a 31. 3. 2011, rovněž tak znalecký posudek č. 64-785-2012 zpracovaný Ing. Lubošem Markem z 31. 12. 2012 a expertní zprávu č. 124-14/2012 Ing. Mgr. Petra Tůmy ze dne 2. 4. 2012 a expertní zpráva Ing. Mgr. Petra Tůmy č. 123-13/2012 ze dne 2. 4. 2012. Tyto důkazy soud nehodnotil, protože dospěl k závěru, že jsou pro rozhodnutí věci bezvýznamné, neboť vše podstatné pro posouzení skutkového stavu, bylo zjištěno z již provedených důkazů.

5. Spornou zůstala otázka nároku na náhradu škody z titulu předšmluvní odpovědnosti za škodu, která měla být způsobena žalovanými v souvislosti s jednáním předcházejícím uzavření smlouvy o převodu akcií, akcionářské dohody a dohod o opcích. Žalobce ovšem nedostatečným způsobem v žalobě odůvodnil, proč tuto náhradu škody uplatnil vůči celkem sedmi žalovaným, když pouze někteří jsou členy statutárního orgánu žalovaného č. 7, jen někteří přislíbili a případně poskytli jako externí investoři finanční prostředky, jen někteří měli být smluvními stranami výše zmíněných smluv. Soud proto poučil žalobce ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. na jednání soudu konaném dne 18. 2. 2016, že je třeba přesně definovat, resp. doplnit tvrzení k tomu, jakým způsobem došlo žalovanými k porušení povinnosti, a to konkrétně jaké a ve vztahu k jednotlivým žalovaným zvláště a jak tímto porušením byla způsobena konkrétními žalovanými škoda ve výši, jíž se žalobce domáhá a jaké je dána příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a způsobenou škodou. Žalobce byl rovněž dle § 118a odst. 3 o. s. ř. vyzván, aby k prokázání doplněných tvrzení o rozhodných skutečnostech uvedených výše rovněž označil všechny patřičné důkazy.
 6. Žalobce na poučení soudu reagoval rozsáhlým podáním ze dne 17. 3. 2016, ve kterém doplnil tvrzení a důkazy. Uvedl, že společně s Ing. M. U. chtěli získat dostatečné množství provozního kapitálu na dobudování a rozvoj továrny na výrobu FAME druhé generace, tedy z živočišného tuku, ve výši cirká 400.000.000 Kč. Žalovaný č. 3 nabídnul žalobci a Ing. M. U., že on se svými společníky chtějí jednat o investiční nebo majetkové účasti na uvedeném projektu. Dále ve vyjádření rekapituluje skutkový stav vedoucí ke vzniku škody, ze kterého by mělo vyplývat, že zájmem žalovaných nebyla spolupráce, ale nepřátelské ovládnutí společnosti OLEO CHEMICAL a. s. a obohacení žalovaných, čímž byli žalobce a Ing. M. U. uvedeni v omyl. Výše škody způsobené porušením předšmluvní odpovědnosti vychází z předložených odborných posudků. Zopakoval, že žalovaní č. 1 - 6 porušili svou předšmluvní odpovědnost tím, že s Ing. M. U. jednají ve shodě
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

s žalobcem, neuzavřeli následné zpětné opční smlouvy, jak bylo dohodnuto, na základě kterých se měl Ing. M. U. při naplnění podmínek stát opětovně vlastníkem těchto akcií za obdobně nízkou cenu. Žalobce doplnil, že vyzval žalované k úhradě této škody a to v celé výši dopisem ze dne 11. 5. 2012, kdy byla uvedena lhůta k provedení této úhrady do pěti dnů od doručení výzvy. (V podrobnostech soud odkazuje na doplnění tvrzení a důkazních návrhů žalobce ze dne 17. 3. 2016). Z uvedeného je patrné, že ani rozsáhlým podáním žalobce na poučení soudu nedotvrdil rozhodné skutečnosti.

7. Podle § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“) právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti toho zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Relevantním je tedy zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „obč. zák.“)

Podle § 420 odst. 1 a 2 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Škoda je způsobena právnickou osobou, anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle toho zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena.

Podle § 415 obč. zák. je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

Žalobce uplatnil nárok na náhradu škody z titulu tzv. předsmulvné odpovědnosti (*culpa in contrahendo*), v daném případě je nutno aplikovat právní úpravu účinnou do 31. 12. 2013, a to s ohledem na přechodné ustanovení § 3079 o. z., neboť k protiprávnímu jednání žalovaných, jakož i ke vzniku škody, mělo dle vyjádření žalobce dojít před nabytím účinnosti nového občanského zákoníku. Občanský zákoník z roku 1964 ani obchodní zákoník ovšem neobsahovaly obecnou úpravu institutu předsmulvné odpovědnosti (odpovědnosti za škodu vzniklou porušením předsmulvné povinnosti), pročež jednotlivé předpoklady vzniku této odpovědnosti za škodu stanovila judikatura Nejvyššího soudu ČR. V případě odpovědnosti za škodu vzniklé tvrzeným porušením předsmulvné povinnosti, to jest ukončením jednání o uzavření smlouvy, musely být dle zmiňované judikatury splněny základní předpoklady odpovědnosti za škodu podle ustanovení § 420 obč. zák. Předsmulvné odpovědnost představuje do určité míry vybočení ze stěžejního principu rovného postavení účastníků soukromoprávních vztahů, který až na zákonem určené výjimky neumožňuje jednomu z účastníků právního vztahu vynutit si na druhém z nich projev vůle směřující k uzavření smlouvy. Chování jednoho z potenciálních smluvních partnerů lze ovšem dle ustálené judikatury považovat za protiprávní, ve smyslu ustanovení § 415 obč. zák., za předpokladu, že jednání o uzavření smlouvy dospělo do takového stádia, kdy jedna ze stran kontraktačního procesu byla v důsledku chování druhé strany v dobré víře, že smlouva bude uzavřena a druhá strana ukončila jednání o uzavření smlouvy, aniž k tomu měla legitimní důvod. Porušení prevenční povinnosti má ovšem za následek vznik odpovědnosti za škodu podle § 420 obč. zák. jen tehdy, jsou-li splněny další zákonem stanovené podmínky, tj. existence škody, příčinná souvislost mezi škodou a porušením prevenční povinnosti a zavinění škůdce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. září 2008, sp. zn. 25 Cdo 127/2007). V důsledku ukončení kontraktačního procesu bez legitimního důvodu a v rozporu s dobrou vírou druhé strany (s ohledem na pokročilou fázi předsmulvních jednání) pak vzniká újma spočívající ve vynaložení nákladů v souvislosti s jednáním o uzavření smlouvy a přípravou návrhu smlouvy, přičemž Nejvyšší soud dovodil, že potencionálním smluvním partnerům (zájemcům o uzavření smlouvy) zpravidla vznikají náklady, jejichž povaha a výše závisí na typu předpokládané smlouvy, s jejichž vynaložením musí počítat bez ohledu na to, zda zamýšlená smlouva bude nakonec

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

uzavřena či nikoli. Vynaložení těchto obvyklých provozních nákladů přitom za odškodnitelnou majetkovou újmu ve smyslu ustanovení § 420 obč. zák. považovat nelze. Oproti tomu v případě vynaložení nákladů, které nelze považovat za - pro uzavření smlouvy konkrétního typu - běžné (obvyklé), a jejichž potřeba vyvstala v důsledku specifických požadavků druhé strany, nelze vyloučit možnost jejich posouzení jako škody (srov. rozsudek Nejvyšší soudu ze dne 11. října 2006, sp. zn. 29 Odo 1166/2004). Naopak škoda ve formě ušlého zisku není škodou, která by měla být hrazena v důsledku ukončení jednání o uzavření smlouvy a takováto případná škoda není v příčinné souvislosti s tvrzeným jednáním o porušení předšmluvní odpovědnosti (srov. rozsudek ze dne 31. března 2015, sp. zn. 23 Cdo 903/2013).

8. Soudu je z vlastní činnosti známo, že dne 24. 5. 2019 bylo rozhodnuto rozsudkem č. j. 46 Cm 138/2012-294 ve věci s výrazným podílem totožných účastníků, která spočívá na stejném skutkovém základě. Soud nemá důvod odchylovat se od závěrů, ke kterým již jednou dospěl, když toto rozhodnutí je pravomocné. Při svém právním hodnocení vyšel soud v dané věci ze skutkových zjištění, kdy žalobce požadoval uhradit škodu představovanou snížením hodnoty podniku, resp. žalobcova podílu ve společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., ke kterému mělo dle jeho tvrzení dojít v důsledku neuzavření akcionářské dohody a nevyužití druhé call opce žalovanými, pročež tato skutečnost měla vést k nedostatku finančních prostředků pro provoz závodu společnosti a zajištění daňového skladu s tím, že na společnost byl podán insolvenční návrh, ke kterému se společnost bez vědomí žalobce, jakožto akcionáře, připojila a tím poškodila svou pověst u věřitelů. Škoda spočívající ve snížení hodnoty podniku a tedy i hodnoty žalobcova podílu ve společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. (skutečná škoda) či ve ztrátě žalobcova práva zpětného odkupu akcií za výhodnou cenu (ušlý zisk), jejíž náhrady se žalobce touto žalobou domáhá, přitom není z povahy věci odškodnitelnou újmou vzniklou z titulu předšmluvní odpovědnosti, neboť tou je v souladu s citovanou judikaturou pouze újma spočívající ve vynaložení nákladů v souvislosti s jednáním o uzavření smlouvy a přípravou návrhu smlouvy s tím, že nesmí jít o náklady obvyklé (běžně vznikající při uzavírání smluv – např. obvyklé náklady na vyhotovení smluv). Žalobce ovšem očividně nepožaduje uhrazení takto specifikovaných mimořádných kontraktačních nákladů, nýbrž požaduje uhrazení škody představované snížením hodnoty podniku resp. žalobcova podílu ve společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., a soud tedy v souladu se zásadou *iura novit curia* posoudil žalobcem uplatněný nárok jako nárok na náhradu škody nikoliv z titulu předšmluvní odpovědnosti, nýbrž z titulu obecné odpovědnosti za škodu dle § 420 odst. 1 a 3 obč. zák., jenž stanoví, že každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti, přičemž odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil. Dle § 415 obč. zák. je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.
9. Podmínkou vzniku odpovědnosti za škodu podle § 420 obč. zák. je současné naplnění čtyř předpokladů, a to porušení právní povinnosti ze strany škůdce, vznik škody, vztah příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním škůdce a vzniklou škodou a škůdcovo zavinění, které je ovšem presumované (a na škůdci tedy spočívá, aby prokázal opak, pakliže jsou naplněny ostatní podmínky odpovědnosti za škodu). Porušením právní povinnosti je objektivní rozpor jednání (opomenutí) škůdce s právem, přičemž občanský zákoník z roku 1964 nerozlišuje, jestli se jedná o právní povinnost vyplývající z právního předpisu, či ze smlouvy (dle tvrzení žalobce ovšem nedošlo k porušení žádné smluvní povinnosti). O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem porušení právní povinnosti škůdce či právem kvalifikované okolnosti, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, a tudíž je-li doloženo, že nebyť protiprávního úkonu (škodné události), ke škodě by nedošlo. Byla-li příčinou vzniku škody jiná

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

skutečnost, odpovědnost za škodu nenastává; příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl.

10. Soud poskytl žalobci poučení dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. ohledně jeho povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní s tím, že je třeba přesně definovat, resp. doplnit tvrzení k tomu, jakým způsobem došlo žalovanými k porušení povinnosti, a to konkrétně jaké a ve vztahu k jednotlivým žalovaným zvláště a jak tímto porušením byla způsobena konkrétními žalovanými škoda ve výši, jíž se žalobce domáhá a jak je dána příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a způsobenou škodou. Dne 11. 9. 2018 sdělil žalobce soudu, že ve věci nemá žádné nové důkazní návrhy ani tvrzení a že není schopen soudem požadované doplnění předložit. Soud má za to, že žalobce nesplnil svou procesní povinnost tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti (viz ust. § 101 odst. 1 písm. a) o. s. ř.), tedy že neunesl své břemeno tvrzení ohledně rozhodných skutečností uvedených v předchozím odstavci, ačkoliv byl řádně soudem poučen dle § 118a odst. 1 o. s. ř., co má tvrdit. Z tvrzení žalobce se podává, že žalobce spatřuje způsobenou škodu v poklesu hodnoty společnosti, čímž došlo ke snížení majetku žalobce, tedy poklesu hodnoty jeho akcionářského podílu. K tomuto poklesu hodnoty společnosti (tedy k této škodě) pak mělo dle žalobce dojít v důsledku čtyř skutečností, které měli žalovaní zásadním způsobem ovlivnit nebo zcela zavinit, a to nedostatek finančních prostředků pro provoz, nedostatek finančních prostředků pro bankovní garance, zveřejnění podání insolvenčního návrhu proti společnosti a poškození pověsti před obchodními partnery a bankovními institucemi. Zásadní důvod vzniku škody tedy žalobce spatřuje v nedostatku finančních prostředků, který měl být zapříčiněn tím, že žalobci nedostali svému „příslibu“ investovat do společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. finanční prostředky, bez nichž nemohlo dojít k rozvoji a dalšímu provozu této společnosti. Žalobce uvedl, že v důsledku vypovězení financování UniCredit bankou hledal žalobce a Ing. M. U. externího investora s tím, že s žalovanými č. 3 - 6 uzavřeli dvě call opce. Žalovaní využili pouze call opci první na 20 % akcií za částku 160.000.000 Kč a druhou call opci na 16 % akcií za 240.000.000 Kč (tedy pro žalobce a Ing. M. U. - v té době druhého majoritního akcionáře vedle žalobce - výhodnější) již nevyužili. Žalobce samotný ovšem uvedl, že se jednalo se o call opci ve prospěch kupujících (tj. žalovaných), takže bylo zcela na nich, zda ji využijí, či nikoliv, tedy zda budou do společnosti investovat prostřednictvím nákupu akcií, nebo akcie kupovat nebudou. Nevyužití druhé call opce pak dle žalobce znamenalo, že společnost OLEO CHEMICAL a. s. neměla dostatečné prostředky na zajištění provozu s tím, že žalobce ovšem nemohl akcie, jež byly předmětem opce, prodat jinému investorovi, neboť právo využít druhou opci (tj. koupit akcie) stále svědčilo žalobcům č. 3 - 6. Kromě nevyužití opce žalobce dále spatřoval porušení zákona žalovanými v tom, že žalovaní v rozporu s dobrou vírou žalobce neuzavřeli akcionářskou dohodu (žalobce uvedl, že se měl s žalovanými na uzavření této dohody „dohodnout“ – zřejmě ústně v rámci kontraktačního procesu, tvrzení o těchto skutečnostech jsou avšak příliš vágní, je ovšem očividné, že nedošlo k uzavření písemného závazku akcionářskou dohodou v budoucnu uzavřít), jež měla upravovat povinnost žalovaných poskytnout společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. 100 milionů Kč a dále zajistit poskytnutí bankovní garance pro provozování daňového skladu. Výše uvedená jednání ovšem nejsou v objektivním rozporu s právním řádem, a tedy se nejedná o jednání protiprávní představující nezbytný předpoklad odpovědnosti za škodu, nýbrž se dle názoru soudu jedná o výkon práv žalovaných – jak sám žalobce uvedl ve svém podání ze dne 16. 4. 2014, opce č. 2 byla sjednána ve prospěch žalovaných, a tedy bylo zcela na jejich rozhodnutí, zda využijí svého opčního práva a koupí akcie společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., či nikoli (zvláště s přihlédnutím ke skutečnosti, že druhá opce pro ně byla méně výhodná, neboť se vztahovala na méně akcií ovšem za vyšší cenu). Rovněž neuzavření akcionářské dohody je projevem autonomie vůle žalovaných a žalovaní nemohli být k jejímu uzavření nuceni, Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

přičemž tvrzení žalobce o porušení předsmulvné odpovědnosti jsou natolik vážná a nedostatečná (zejména co se týče průběhu kontrakčního procesu, dosažená předsmulvné ujednání, a fáze, do níž kontrakční proces dospěl), že o případné odpovědnosti z toho titulu rovněž nejde uvažovat – zvláště s přihlédnutím k výše uvedeným judikurním závěrům, že z titulu předsmulvné odpovědnosti lze uplatnit pouze právo na náhradu mimořádných výdajů vzniklých v rámci kontrakčního procesu v důsledku požadavků druhé strany, nikoliv právo na ušlý zisk (resp. snížení hodnoty podniku, jak ho konstruuje bez patřičné příčinné souvislosti – k tomu viz níže – žalobce), což ovšem žalobce zjevně nepožaduje. Žalobce tvrdí, že žalovaní jakožto investoři poškodili společnost OLEO CHEMICAL, a. s. tím, že v rozporu s dobrou vírou žalobce využili pouze pro ně výhodné opce č. 1 a dále již neuzavřeli navazující akcionářskou dohodu a nevyužili pro žalobce a Ing. M. U. více výhodné opce č. 2, jak mělo být v rámci kontrakčního procesu ústně dohodnuto, čímž se stala celá tato investiční operace pro žalobce a společnost OLEO CHEMICAL, a. s. značně nevýhodnou, neboť akcie získané žalovanými na základě opce č. 1 měly být prodány pod cenou a tuto nevýhodnost měla vyvažovat právě až navazující opce č. 2 a akcionářská dohoda. Tato tvrzení soud považuje za zcela účelová a nevěrohodná, neboť se jeví jako absurdní, že by si žalobce a Ing. M. U. jakožto bývalý člen a předseda představenstva OLEO CHEMICAL, a. s. (tj. společnosti s obratem v řádech desítek milionů korun českých), neobstaral adekvátní právní služby advokáta za účelem provedení celé investiční operace, jak se měla dle jeho představ odehrát (tj. včetně uzavření akcionářské dohody a využití druhé opce), když nepodepsání výše uvedených smluvních instrumentů ze strany žalovaných šlo velmi jednoduše zabránit jejich zahrnutím do jedné smlouvy, uzavřením smlouvy o smlouvě budoucí, vyjednáním opcí ve prospěch společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. (prodávajícího) či provázáním jednotlivých smluv jakožto smluv závislých (ve smyslu § 275 odst. 2 obč. zák.). Pakliže k tomu nedošlo, nelze žalovaným vyčítat, že uzavřeli pouze smlouvy pro ně výhodné, naopak na žalobci bylo, aby v obchodních vztazích postupoval s péčí řádného hospodáře jakožto podnikatel - profesionál.

Rovněž další jednání popisovaná žalobcem v kontextu příčin snížení hodnoty společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., a to zejména jmenování žalovaných do orgánů společnosti OLEO CHEMICAL, a. s. či podání insolvenčního návrhu nelze než označit za výkon práv žalovaných, a tedy nikoli porušení právní povinnosti jakožto nutného předpokladu vzniku odpovědnosti za škodu. Ostatně co se týče samotné škody, kterou žalobce spatřuje v poklesu hodnoty podniku resp. žalobcova podílu ve společnosti OLEO CHEMICAL, a. s., a příčinné souvislosti, jsou žalobcova tvrzení i přes poučení soudu taktéž zcela nedostatečná. Pokles ceny podniku v průběhu času nevypovídá sám o sobě nic o škodě vzniklé akcionářům, neboť se jedná o běžný ekonomický jev, přičemž tato hodnota se odvíjí od situace na trhu. Ta může být ovlivněna řadou faktorů, jako jsou hospodářské výsledky společnosti, stav majetku, poptávka atd. O škodu ve smyslu ust. § 442 odst. 1 obč. zák. by šlo pouze tehdy, pokud by k poklesu hodnoty věci (v daném případě podniku) došlo z důvodu konkrétního protiprávního jednání (tedy nikoli jen z důvodu vývoje situace na trhu či různého ocenění). Rovněž změny v akcionářské popř. řídicí struktuře společnosti nejsou samy o sobě protiprávní, a tedy snížení podílu žalobce v důsledku prodeje akcií žalovaným nelze označit za škodu, neboť žalobci se za tento prodej dostalo (či mělo dostat) protiplnění dle podmínek dohodnutých v opci, přičemž toto protiplnění nelze v žádném případě označit za neúměrně nízké.

11. Po zhodnocení výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žalobce soudu nedotvrdil a nedokázal, jakým způsobem došlo žalovanými k porušení povinnosti, a to konkrétně jaké a ve vztahu k jednotlivým žalovaným zvláště a jak tímto porušením byla způsobena konkrétními žalovanými škoda ve výši, jíž se žalobce domáhá a jak je dána příčinná Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková

souvislost mezi porušením povinnosti a způsobenou škodou. V důsledku zásady projednací, může soud zásadně zabývat pouze skutečnostmi, které byly tvrzeny účastníky řízení. Hybnou silou, která pomáhá odvíjet běh konkrétního řízení, je zájem účastníků na jeho výsledku. Nedostojí-li účastník povinnosti tvrdit a označit důkazy k prokázání svých tvrzení, a neunesť tedy v konkrétním případě břemeno, které jej v řízení tíží, bude ve sporu neúspěšný. Žalobce neunesť břemeno tvrzení ohledně rozhodných skutečností pro přiznání nároku na náhradu škody, tedy ohledně toho, zda došlo k protiprávnímu jednání a v příčinné souvislosti s ním rovněž ke vzniku škody, v důsledku toho soud žalobu v celém rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

12. Soud přiznal žalovaným, jež měli ve věci plných úspěch, právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř., a to v následující výši:

Žalované č. 1 soud přiznal náhradu nákladů ve výši 943.478 Kč sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), za 4 úkony právní služby dle §§ 7, 8 a 11 a. t. (příprava a převzetí zastoupení; písemné podání ve věci samé ze dne 30. 4. 2015; účast na jednání soudu konaném dne 18. 2. 2016 a účast na jednání soudu konaném dne 2. 10. 2018 a písemné podání ve věci samé ze dne 8. 2. 2019) po 194.634 Kč za úkon (z tarifní hodnoty 497.480.640 Kč, přičemž odměnu za jeden úkon soud snížil o 20 % dle § 12 odst. 4 a. t.), a to včetně režijního paušálu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 a. t., celkem 779.734 Kč, a náhrada za 21 % DPH (§ 137 odst. 1 o. s. ř.) ve výši 163.744 Kč.

Žalované č. 2 soud přiznal náhradu nákladů ve výši 943.478 Kč sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), za 4 úkony právní služby dle §§ 7, 8 a 11 a. t. (příprava a převzetí zastoupení; písemné podání ve věci samé ze dne 30. 4. 2015; účast na jednání soudu konaném dne 18. 2. 2016 a účast na jednání soudu konaném dne 2. 10. 2018 a písemné podání ve věci samé ze dne 8. 2. 2019) po 194.634 Kč za úkon (z tarifní hodnoty 497.480.640 Kč, přičemž odměnu za jeden úkon soud snížil o 20 % dle § 12 odst. 4 a. t.), a to včetně režijního paušálu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 a. t., celkem 779.734 Kč, a náhrada za 21 % DPH (§ 137 odst. 1 o. s. ř.) ve výši 163.744 Kč.

Žalovanému č. 3 soud přiznal náhradu nákladů ve výši 1.415.221 Kč sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), za 6 úkonů právní služby dle §§ 7, 8 a 11 a. t. (příprava a převzetí zastoupení; písemné podání ve věci samé ze dne 30. 4. 2015; písemné podání ve věci samé ze dne 28. 8. 2015; účast na jednání soudu konaném dne 18. 2. 2016 a účast na jednání soudu konaném dne 2. 10. 2018 a návrh ve věci samé ze dne 1. 3. 2019) po 194.634 Kč za úkon (z tarifní hodnoty 497.480.640 Kč, přičemž odměnu za jeden úkon soud snížil o 20 % dle § 12 odst. 4 a. t.), a to včetně režijního paušálu ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 a. t., celkem tedy 1.169.604 Kč, a náhrada za 21 % DPH (§ 137 odst. 1 o. s. ř.) ve výši 245.617 Kč.

Žalovanému č. 4 soud přiznal náhradu nákladů ve výši 943.478 Kč sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), za 4 úkony právní služby dle §§ 7, 8 a 11 a. t. (příprava a převzetí zastoupení; písemné podání ve věci samé ze dne 30. 4. 2015; účast na jednání soudu konaném dne 18. 2. 2016 a účast na jednání soudu konaném dne 2. 10. 2018 a písemné podání ve věci samé ze dne 8. 2. 2019) po 194.634 Kč za úkon (z tarifní hodnoty 497.480.640 Kč, přičemž odměnu za jeden úkon

soud snížil o 20 % dle § 12 odst. 4 a. t.), a to včetně režijního paušálu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 a. t., celkem 779.734 Kč, a náhrada za 21 % DPH (§ 137 odst. 1 o. s. ř.) ve výši 163.744 Kč.

Žalovanému č. 5 soud přiznal náhradu nákladů ve výši 943.478 Kč sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), za 4 úkony právní služby dle §§ 7, 8 a 11 a. t. (příprava a převzetí zastoupení; písemné podání ve věci samé ze dne 30. 4. 2015; účast na jednání soudu konaném dne 18. 2. 2016 a účast na jednání soudu konaném dne 2. 10. 2018 a písemné podání ve věci samé ze dne 8. 2. 2019) po 194.634 Kč za úkon (z tarifní hodnoty 497.480.640 Kč, přičemž odměnu za jeden úkon soud snížil o 20 % dle § 12 odst. 4 a. t.), a to včetně režijního paušálu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 a. t., celkem 779.734 Kč, a náhrada za 21 % DPH (§ 137 odst. 1 o. s. ř.) ve výši 163.744 Kč.

Žalovanému č. 6 soud přiznal náhradu nákladů ve výši 1.415.221 Kč sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), za 6 úkonů právní služby dle §§ 7, 8 a 11 a. t. (příprava a převzetí zastoupení; písemné podání ve věci samé ze dne 30. 4. 2015; písemné podání ve věci samé ze dne 28. 8. 2015; účast na jednání soudu konaném dne 18. 2. 2016 a účast na jednání soudu konaném dne 2. 10. 2018 a návrh ve věci samé ze dne 1. 3. 2019) po 194.634 Kč za úkon (z tarifní hodnoty 497.480.640 Kč, přičemž odměnu za jeden úkon soud snížil o 20 % dle § 12 odst. 4 a. t.), a to včetně režijního paušálu ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 a. t., celkem tedy 1.169.604 Kč, a náhrada za 21 % DPH (§ 137 odst. 1 o.s.ř.) ve výši 245.617 Kč.

Žalovanému č. 7 soud přiznal náhradu nákladů ve výši 943.478 Kč sestávající z nákladů právního zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), za 4 úkony právní služby dle § 7, 8 a 11 a. t. (příprava a převzetí zastoupení; písemné podání ve věci samé ze dne 30. 4. 2015; účast na jednání soudu konaném 18. 2. 2016 a účast na jednání soudu konaném 2. 10. 2018 a písemné podání ve věci samé ze dne 8. 2. 2019) po 194.634 Kč za úkon (z tarifní hodnoty 497.480.640 Kč, přičemž odměnu za jeden úkon soud snížil o 20 % dle § 12 odst. 4 a. t.), a to včetně režijního paušálu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 a. t., celkem 779.734 Kč, a náhrada za 21 % DPH (§ 137 odst. 1 o. s. ř.) ve výši 163.744 Kč.

O povinnosti hradit náklady řízení k rukám zástupců žalovaných bylo rozhodnuto dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího, do 15 dnů ode dne jeho doručení.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu vykonatelným rozsudkem, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem návrh na nařízení exekuce (zákon č. 120/2001 Sb. o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů).

V Praze dne 2. dubna 2019

Mgr. Alena Watzková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jana Ježková